

Tid har været anset for at være en af de værste, er en ret tam Affære ved Siden af den københavnske.

Saa fik vi en ny Ordning, og denne ny Ordning blev fremkaldt af de store Skandaler, som de Herrer vil erindre, vi havde i 1908. Og de deraf følgende Processer imod „Bendix og Sten“ og Firmaet Monies — det var jo Detailhandler- og Grundejersbanken — viste, hvor lidt man kunde stole paa vore Vekselerere. I 1912 kom en Række Vekselererskandaler til, og en Del Outsiderere blev straffet; det var ret svært at faa Ram paa dem, men den meget energiske og dygtige Assessor Rump tog sig af dem. Jeg ønsker at sige, at Assessor Rump i Anledning af sin Optræden blev Genstand for et ganske afskyeligt Angreb i Dagbladet „Ekstrabladet“ — nemlig fra Bladets Børsmeddeler Robert Frederiksen, der var en udmærket Børsforretningsmand selv.

Saa kom der en Række Fallitter ogsaa blandt Outsiderne, og det viste sig, at mange Vekselerere i Virkeligheden var engagerede for deres Outsideres Fallitter. Jeg kan huske en enkelt Fallit — nej, for Resten to — der vakte ret stor Opsigt. Det var to Outsiderere, der begge handlede gennem samme Vekselerer — de kan ikke handle selv paa Børsen. I det Tilfælde meddelte vedkommende Vekselerer — han var i god Tro, det var en anset Mand —, at han selv havde reddet sine Penge, og det havde han gjort, fordi han havde søgt Fyldestgørelse i de Aktier, som var belaaente hos ham, ikke blot for den Gæld, de Folk, der spillede hos Outsiderne, havde gjort, men ogsaa for Outsiderernes egne Engagementer.

Saa kom endelig en Række Affærer, hvor de Herrer vil erindre Overretssagfører Byrvals umaadelig faste, modige og dygtige Optræden overfor Vekselerer Philipson i de Affærer, hvor en svensk stor Forretningsmand og Konsul var blevet misbrugt paa en ganske mærkelig Maade.

Man skulde tro, at det under saadanne Forhold vilde være let at gennemføre en ordentlig Børsordning; men hvad skete der? Vi fik den berygtede Ordning af 1914. Jeg er glad og lykkelig over at kunne sige, at der var 79 københavnske Grosserere, der protesterede paa den offentlige Velanstændigheds Vegne, og endvidere var der i Pressen meget stærke Angreb paa denne Børsordning. Jeg beklager, at „Social-Demokraten“ ikke var blandt dem, som angreb den. Grunden var den, at Vekselerer Lamm var Fader til denne Børs-

ordning. Lamm var jo ikke en almindelig Vekselerer, han var en meget fin Mand, var Borgerrepræsentationens Formand, var Partiets Hofgænger, den, der repræsenterede det ved Hoffet, kort sagt, han var en Ideolog paa mange Omraader. I det hele taget blev der ikke fra den radikale Fløj rejst nogen Kritik. De 3 Blade, der angreb, var „Berlingske Tidende“, hvor Grosserer Tegner, der var Lederen af Angrebene, skrev, og skrev paa en dygtig Maade; i „Nationaltidende“ havde jeg en Række Artikler, og i „Børsen“ skrev Redaktør Green.

Denne Børsreform var i Virkeligheden det rene Humbug. Børsens noteringsberettigede Vekselerere vedblev at være en sluttet Kreds, vedblev at bestemme, om de vilde have Tilgang, og hvem de vilde have ind. Minister Hassing Jørgensen havde skrevet under paa, at Vekselererne ikke behøvede at give Grunde for, hvorfor de ikke vilde optage en Mand. Men dette er jo en af Enevældens værste Regler. De vil vide, det er blevet sagt om Enevældens Konger, at de undertiden havde Grunde for deres Handlinger, men de sagde dem i hvert Fald aldrig. Paa samme Maade gik det med Vekselererne, naar de skulde optage et nyt Medlem: de havde undertiden Grunde til deres Handlinger, men de sagde dem ikke. Tillige fik Vekselererne ved denne Børsreform deres Kurtage forhøjet, idet Ministeren fandt, at de stakkels Vekselerere burde have deres Kurtage forhøjet med 25 pCt. fra 10 pro mille til 12½ pro mille. De fik Ret til Selvindtræden, Ret til Kompensation, Ret til Udlaan af Aktier. Det blev ganske vist, som det ærede Medlem fra Kellerup (N. P. Jensen) omtalte før, fastslaaet, at Publikum skulde tillade Udlaanet. Men faktisk betød denne Tilslutning fra Spekulantens Side ingenting, fordi han var tvunget til at acceptere de Betingelser, Vekselereren stillede, nemlig i alle de Tilfælde, hvor han ikke havde gjort fuld Indbetaling; og i 1912 var det som bekendt 14—15 pCt.s Indbetaling, der krævedes — i 1915 var vi naaet op til nogle og tyve Procent.

Endvidere havde denne Børsordning den samme jernhaarde Disciplin overfor Vekselererstandens Medlemmer, som fandtes før 1914, og denne Disciplin var ikke en Disciplin, der sikrede, at Vekselererne optraadte fair overfor deres Publikum, men som sikrede, at de holdt sammen. Jeg husker, at denne Disciplin blev anvendt overfor en Vekselerer, der havde fortalt „Berlingske Tidende“ og Grosserer Tegner